

РЕШЕНИЕ

№ 8072

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 15.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2345** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост (ЗОС) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. С. Н. против заповед № РЛН24-РД48-1/08.02.2024 г. на кмета на район „Л.“ на Столична община (СО).

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като издаден в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че не са налице визираните от административния орган предпоставки на чл. 65, ал.1 от ЗОС за изземване на имота. В жалбата е направено искане и за обявяване нищожността на заповед № РЛН23-РД09-262/20.07.2023 г. на кмета на район „Л.“ на СО. В съдебно заседание, жалбоподателят поддържа жалбата на заявените в същата основания.

Заинтересованата страна - Н. Е. Н., редовно уведомена, не се явява и не изразява становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Видно от Заповед №04-А-009/24.04.1989 г. на Столичен народен съвет – район Л.

/л.137 от делото/, в общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 – състоящо се от стая, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 49,47 кв.м., е настанено двучленно семейство, част от което е жалбоподателят. С последния е сключен и договор за наем на 31.10.2007 г., с предмет – предоставяне за ползване под наем на процесния имот срещу заплащане на наемна цена съгласно Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/. Жилището, което се ползвало от Н. и съпругата му, е частна общинска собственост, видно от представения по делото Акт № 9376 за частна общинска собственост, съставен на 16.11.2015 г. Този акт се ползва с обвързваща материална доказателствена сила и, макар да няма правопокраждащо за правото на собственост действие (чл.5 ЗОС), удостоверява по надлежен начин това вещно право до доказване на обратното.

Производството пред административния орган е образувано по заявление № РЛН21-ГР-94-5849/30.12.2021 г. /л.115/, подадено от А. С. Н., с искане за закупуване на жилището, което ползва заедно със съпругата си - ЗС Н. Е. Н., съгласно горесцитираната настанителна заповед. Във връзка с това заявление била извършена проверка, в хода на която било установено, че подателят не отговаря на условията за ползване на общинско жилище, респ. за закупуване на същото. С писмо изх. № РЛН23-ГР94-1663/04.04.2023 г. на заместник - кмета на район „Л.“ на СО наемателят бил поканен да освободи доброволно имота (л.32). Писмото било връчено на А. С. Н. на 20.04.2023 г., видно от приложено по делото известие за доставяне /л.33/. С писмо изх. № към РЛН23-ГР94-1663[1]/10.05.2023 г. на заместник - кмета на район „Л.“ на СО, на основание чл.26, ал.1 от АПК, жалбоподателят бил уведомен, че ще бъде предприета процедура по прекратяване на наемните правоотношения на осн. чл. 46 от ЗОС. Уведомлението било извършено по реда на чл. 18а, ал.9 и ал.10 от АПК, видно от приложени по делото констативни протоколи и съобщения /л.25-28/.

Със заповед № РЛН23-РД09-262 от 20.07.2023 г. на кмета на район „Л.“ на СО, приложена в преписката, е прекратен сключеният въз основа на Заповед № 04-А-009/24.04.1989 г. на Столичен народен съвет – район „Л.“ договор за наем от 31.10.2007 г., с жалбоподателя за общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0. Заповедта е мотивирана с констатацията, че жалбоподателят не отговаря на условията на чл.5, ал.2, т.2 от НРУУРОЖТСО.

Съгласно декларации по НРУУРОЖТСО от 21.12.2021 г. и от 29.12.2023 г./л.116 и л.15/, жалбоподателят е посочил адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0. Същият адрес е декларирал и в декларацията си от 20.12.2021 г. /л.135/, като декларираният адрес съвпада с постоянния такъв, видно от приложена справка от Отдел БДС – СДВР /л.123/. Поради това Заповед № РЛН23-РД09-262 от 20.07.2023 г. на кмета на район „Л.“ на СО е съобщена на жалбоподателя на декларирания от него адрес. Същият е потърсен на адреса на 21.07.2023 г., но не е открит, за което е съставен констативен протокол /л.21/. На входната врата на адреса на 21.07.2023 г. е поставено съобщение да се яви в общината в 7-дневен срок за връчване на заповедта, който срок е изтекъл на 29.07.2023 г. На 31.07.2023 г. на таблото за обяви в сградата на района е поставено съобщение за издадената Заповед № РЛН23-РД09-262 от 20.07.2023 г. По арг. на чл. 18а, ал.10 от АПК, тя се смята за връчена на жалбоподателя на 08.08.2023 г., от която дата е започнал да тече срокът за оспорването ѝ, като в акта е указано пълно и точно пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Поради това, срокът по чл. 149, ал.1 от АПК е изтекъл на

22.08.2023 г., като същата не е била обжалвана и е влязла в сила на следващия ден.

Не се спори между страните, а това се установява и от приложените доказателства, в частност констативен протокол от 17.11.2023 г. /л.18/, че след прекратяване на наемното правоотношение жалбоподателят е продължил да ползва процесното жилище. От жалбоподателя са представени доказателства, че е заплатил всички видове такси и разноски във връзка с ползването на наемното жилище, които съдът приема, че са неотнормими към спора.

Със заповед № РЛН24-РД48-1/08.02.2024 г. на кмета на район „Л.“ на СО (л.11 от делото) е наредено да се иземе от жалбоподателя горепосоченото общинско жилище. Заповедта е мотивирана с това, че е издадена и влязла в сила заповед № РЛН23-РД09-262 от 20.07.2023 г. на кмета на район „Л.“ на СО, с която е прекратен договърът за наем от 31.10.2007 г.

Съгласно чл.65, ал.1 и ал.2 ЗОС, общински имот, който се държи без основание, се иземва въз основа на заповед на кмета на общината; в СО и градовете с районно деление заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. Правомощието на ответника да издаде заповед за иземване на общинското жилище е установено в чл.34, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, приета от Столичния общински съвет.

Съгласно чл. 34, ал. 2 НРУУРОЖТСО „заповедта за иземване се издава въз основа на констативен акт. В акта се посочват данни за: собствеността, физическото или юридическото лице, което владее или държи жилището, основанието за това, предложението на кмета на СО /в определените от тази Наредба случаи/, заповедта за прекратяване на наемното правоотношение или писмото, с което кметът на района е задължил самонастанените лица в определен срок доброволно да освободят жилището, и за неизпълнението на това задължение“. По преписката не е приложен констативен акт, като е изрично е посочено, че обжалваната пред настоящия съдебен състав заповед е издадена въз основа на доклад № РЛН24-ВК66-20 от 15.01.2024 г. /л.12/, в който се сочи, че лицето А. Н. и членовете на неговото семейство не са освободили процесното жилище доброволно. Липсват доказателства за връчването му. Това обстоятелство обаче не е основание за отмяна на оспорения акт. В мотивите на решение № 4964 от 09.04.2013 г. по а.д. № 5391/2012 г., III отд. на ВАС се посочва, че „това обстоятелство обаче може да послужи като основание за отмяна на административния акт, само ако може да бъде квалифицирано като съществено по смисъла на чл. 146, ал. 3 от АПК нарушение на административната процедура. Изрично е изискването на чл. 146 от АПК не всяко нарушение на административнопроизводствените правила да се приема за основание за отмяна на индивидуалния административен акт, а за такова да се приема само това нарушение, което е съществено по своя характер. От установената съдебна практика и административната доктрина, поради липса на легално определение за това кое нарушение на административнопроизводствените правила следва да се приема за съществено, се счита, че нарушението на административната процедура е съществено, когато, или е довело до издаване на друг по своето съдържание акт, т. е. ако не бе извършено, актът би имал друго съдържание, или в хода на издаването му е нарушено правото на защита на страните в административното производство. Ето защо определянето на конкретното нарушение за съществено от съда задължително изисква анализ коя от двете последици е налице. Посочването в мотивите на съда, че нормата

на чл. 34, ал. 2 от Наредбата има императивен характер не води автоматично до извод, че нарушението ѝ е съществено, с оглед последиците от това и представлява основание за отмяна на акта. Регламентацията на задължението общината да състави констативен акт преди издаването на заповед по чл. 65 от ЗОС, е императивна за общината. Видно от нормата на чл. 34, ал. 2 от наредбата обаче, констативният акт не подлежи на връчване на страните - адресати на заповедта, не е регламентирана и процедура същите да възразят срещу констатациите в него. По тази причина констативният акт има единствено значение от вътрешноведомствен характер и не е насочен срещу страните в административното производство. Разписаната процедура по изготвянето му не го поставя и в положение на акт, започващ административното производство по издаване на заповед по чл. 65 от ЗОС“. Ето защо липсата на констативния акт не би имала като последица издаване на акт по чл. 65 от ЗОС с друго съдържание, още повече, че именно лицето по заповедта за прекратяване на договора за наем е адресат и на заповедта по чл. 65 от ЗОС. Тази липса няма за последица и нарушение на правото на защита в рамките на административната процедура“.

Неоснователно е искането на жалбоподателя за обявяване нищожността на заповед № РЛН23-РД09-262/20.07.2023 г. на кмета на район „Л.“ на СО, с която е прекратено наемното правоотношение. Редовността на връчване на акта не е относима към неговата валидност, а само поставя начало на срока за оспорването му. Както бе посочено по-горе, в случая заповедта за прекратяване на наемното правоотношение е редовно връчена на осн. чл.18а, ал.9 и ал.10 от АПК. Поради това, към датата на подаване на настоящата жалба – 29.02.2024г., срокът по чл.149, ал.1 АПК е бил изтекъл и е допустимо единствено искане за обявяване на нищожност, което не е ограничено със срок, съгласно чл.149, ал.5 АПК. Не се установяват основания да се приеме, че същата заповед е нищожна, тъй като е постановена изцяло в пределите на компетентност на нейния издател съгласно чл.46, ал.2 ЗОС и чл.33, ал.2 НРУУРОЖТСО. Съдържанието ѝ не разкрива основание да се приеме, че е засегната от порок с тежест в степен, че да обоснове извод за нейната невалидност. В допълнение, във връзка с доводите на жалбоподателя следва да се отбележи и, че видно от решение № 10218 от 12.07.2012 г. на ВАС по адм. д. № 871/2012 г., III о., според което след като жалбоподателят е имал правото да оспори заповедта, с която е прекратено наемното правоотношение, и не го е упражнил, в съдебното производство по обжалване на заповед за изземване, административният съд не може да осъществява косвен контрол за законосъобразност, включително за нищожност, спрямо административен акт, послужил като основание за издаване на заповедта по чл. 65, ал. 1 от ЗОС. В заключение следва да се отбележи и, че и при невлязла в сила заповед за прекратяване на наемното правоотношение за общински имот е допустимо издаване на заповед за изземването му, предвид чл.46, ал.5, изр.2 ЗОС.

По изложените съображения, в случая наемното правоотношение между жалбоподателя и СО е било надлежно прекратено, а последващата заповед № РЛН24-РД48-1/08.02.2024 г. на кмета на район „Л.“ на СО е издадена в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 65, ал. 1 ЗОС „общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината“. Въз основа на събраните по делото доказателства се установи наличието на втората предпоставка - общинският имот се държи без правно основание. Във връзка с доводите относно възрастта, състоянието на здравето и продължителността на обитаване на жилището

от жалбоподателя и ЗС следва да се отбележи и, че те са ирелевантни за настоящия спор. Безпротиворечиво се установява от административната преписка, че двамата разполагат с възможност да се установят в друго жилище, а общинското такова на първо място е предназначено за лица, които не разполагат с такава възможност; на второ място, процесното и изначално е било резервно такова, видно от заповедта от 24.04.1989г., което не предполага продължително обитаване от настанените по конкретен повод лица.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и тя е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение, своевременно направено в писмено становище. Размера на възнаграждението съдът определя на по 100 лева за всяко от двете оспорвания, съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата е дължима на СО, която е юридическо лице, съгласно чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация. Жалбоподателят следва да доплати държавна такса в размер на 10 лв., тъй като е представен документ за внасянето ѝ в размер, дължим за едното от двете оспорвания, обективирани в жалбата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Н., с ЕГН [ЕГН], против заповед № РЛН24-РД48-1/08.02.2024 г. на кмета на район „Л.“ на Столична община.

ОТХВЪРЛЯ искането на А. С. Н., с ЕГН [ЕГН], за обявяване нищожността на заповед № РЛН23-РД09-262/20.07.2023 г. на кмета на район „Л.“ на Столична община.

ОСЪЖДА А. С. Н., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 200 (двеста) лева - юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА А. С. Н., с ЕГН [ЕГН], да заплати по сметката на Административен съд София град сумата 10 (десет) лева – държавна такса.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: